

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **B. A. A.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2004, č. j. OAM-3241/VL-07-04-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 65 Az 94/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2005, č. j. 65 Az 94/2004 - 26,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 11. 2004, čj. OAM-3241/VL-07-04-2004, nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byla důvodem žádosti žalobce o udělení azylu jeho obava ze soukromých osob – příslušníků kmene A.. Dále si žalobce stěžoval na těžkou ekonomickou situaci ve vlasti a na to, že od roku 2002 neviděl matku. Podle žalovaného žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o pronásledování ve vlasti za uplatňování politických práv a svobod; není tedy dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by byl žalobce pronásledován ve vlasti z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro své politické přesvědčení. Žalobce neměl ve vlasti žádné konkrétní problémy, v roce 2002 odešel z města Y. z obavy o život kvůli ozbrojenému

konfliktu, jehož se neúčastnil. V místě jeho bydliště však bojovaly dva kmeny kvůli volbě velitele. V městě A. se pak žalobce dozvěděl, že jej na ubytovně hledali lidé z kmene A.. Proto odcestoval z vlasti, aniž by se tam pokusil obrátit na státní orgány. V případě žalobce nebylo podle žalovaného možné dospět k závěru, že by mu země původu neposkytla ochranu před případným jednáním soukromých osob z kmene A.. Ze zpráv o zemi původu žalobce navíc vyplývá, že Ghana je demokratickou zemí s dobrým stavem individuálních svobod, včetně politického, náboženského i jiného projevu. Ekonomické problémy žalobce ani rodinné problémy spočívající v dlouhém odloučení od matky nelze podle žalovaného podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť tento výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat. Žalovaný uvedl, že institut azylu obecně není prostředkem řešení výše uvedených žalobcových problémů; neshledal tedy ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a obsáhle se vypořádal také s neexistencí překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2005, č. j. 65 Az 94/2004 - 26, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce neuváděl obavu z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod; proto nebyl dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Obavu žalobce z možného zabití s ohledem na svou příslušnost v rámci kmene D. soud také neshledal důvodnou; ke konfliktu v rámci kmene D. v březnu 2002 ve městě Y. sice skutečně došlo, nicméně situace byla stabilizována již koncem roku 2002, napětí bylo zmírněno a rovněž vláda v tomto regionu zakázala držení střelných zbraní. Obavy žalobce ze zabití kvůli příslušnosti k etnické skupině A. jsou tedy s ohledem na tato fakta neopodstatněné. Soud se proto s ohledem na výpověď žalobce, podle níž neměl potíže se státními orgány ve vlasti ani se soukromými osobami, ztotožnil se závěrem žalovaného, že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Soud se ztotožnil také s neudělením azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i s rozhodnutím o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Soud dále uvedl, že žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, a vycházel při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění jeho rozhodnutí pak vyplývá, jaké skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Ze správního spisu nelze podle soudu dovodit, že by se žalovaný věci žalobce svědomitě nezabýval. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti se stěžovatel neztotožnil s názorem soudu, že neoznačil žádné konkrétní důkazy, které by mohly podpořit jeho tvrzení o důvodných obavách z perzekuce. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na § 32 spr. ř. účinného do 31. 12. 2005 (s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) nedopadá důkazní břemeno pouze na žadatele o azyl, nýbrž že je rozděleno mezi žadatele o azyl a žalovaného. Stěžovatel upozornil na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, v níž se mj. uvádí, že v některých případech je na posuzovateli žádosti, aby použil veškeré prostředky k zajištění nezbytných důkazů, o něž se žádost o udělení azylu opírala. Dále příručka nabádá k uznání žádosti o azyl i v případě pochybností, zejména proto, že v některých případech je stěží možné tvrzení o pronásledování dokázat. Stěžovatel zopakoval svůj skutkový příběh a namítl, že žalovaný věc shrnul nesprávně tak, že za skutečný důvod žádosti o udělení azylu označil kritickou ekonomickou situaci v zemi jeho původu. Žalovaný se přitom nezabýval věcí stěžovatele svědomitě a zodpovědně a nepřihlédl k tomu, že stěžovatel byl v době podání žádosti v listopadu 2004 ještě nezletilý. Podle stěžovatele dále nelze považovat za adekvátní posouzení situace v zemi původu

žalobce, pokud žalovaný v odůvodnění odkazuje na zprávu Ministerstva zahraničí USA o tom, že napětí ve městě Y. bylo již zmírněno; nelze se zejména ztotožnit s tvrzením o tom, že Ghana je demokratický stát s dobrým stavem individuálních svobod. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval konkrétními aspekty žádosti stěžovatele a nedal mu faktickou možnost prokázat, zda k perzekuci ze strany státních orgánů v zemi původu dochází či nikoliv. Stěžovatel je přesvědčen, že neprokázání této skutečnosti v řízení pak není jeho chybou, nýbrž důsledkem nezákonného postupu žalovaného. Stěžovatel pak namítl rovněž nedostatečné posouzení existence překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, čímž byla dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odůvodnění všech výroků rozhodnutí je přitom povinnou součástí každého rozhodnutí, pokud se nevyhovuje všem účastníkům v plném rozsahu; rovněž proto měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 9. 2005, č. j. 65 Az 94/2004 - 26, zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil uzavřením sňatku s českou státní občankou a péčí o její nezletilé dítě.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele v řízení o udělení azylu. Žalovaný zopakoval, že v případě stěžovatele neshledal žádný z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Proti jednání soukromých osob se stěžovatel nebránil způsoby, které mu umožňoval ghanský právní řád, tj. neobrátil se se žádostí o pomoc na státní orgány. Argument pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v uzavření sňatku s českou státní občankou označil žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 33/2004 - 52 za irelevantní. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Další důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel spatřuje pochybení žalovaného, pro která měl soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit, v tom, že se žalovaný věci nezabýval svědomitě a zodpovědně, že nepřihlédl k věku žalobce, a rovněž v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování. Pokud jde o první z námitek stěžovatele, Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s názorem krajského soudu k závěru, že se žalovaný řádně zabýval všemi tvrzeními žalobce uvedenými v řízení o udělení azylu. Jelikož však žádná skutečnost uvedená stěžovatelem nebyla podřaditelná pod některý ze zákonem taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nebyl žalobci azyl udělen; přitom zde nebylo ani žádné tvrzení, jež by bylo třeba potvrdit či vyloučit dokazováním. V obavě žalobce z jednání příslušníků jiného kmene

žalovaný v souzené věci neshledal důvod pro udělení azylu. Ze zpráv o situaci o zemi původu, které si žalovaný opatřil před vydáním rozhodnutí, vyplývalo, že konflikt mezi dvěma kmeny v Ghaně v roce 2002 byl ještě v témže roce ukončen a že žalobcovy obavy představující důvody pro udělení azylu již nejsou důvodné. Žalobce navíc ani netvrdil, že by mu státní orgány v zemi původu odepřely ochranu, naopak výslovně uvedl, že se na státní orgány v zemi původu ani neobrátil. Kromě toho se žalobce osobně bojů mezi kmeny aktivně neúčastnil a svou obavu dovozoval z pouhé příslušnosti ke kmeni A.. Jelikož žalovaný všechny tyto skutečnosti v řízení objasnil, lze se ztotožnit s názorem krajského soudu, podle něhož nebylo možné dospět k závěru, že by se žalovaný věcí nezabýval svědomitě a zodpovědně. Žalovanému nelze přičíst k tíži, že sám neshledal důvody žalobcova pronásledování v zemi původu za situace, kdy žalobce takové důvody ani sám netvrdil. Pokud jde o nezletilost žalobce v době podání žádosti, žalobce byl v řízení až do své zletilosti řádně zastoupen opatrovníkem a navíc ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného nabyl zletilosti. Krajský soud rovněž správně neshledal pochybení ohledně rozhodnutí o nevztažení překážky vycestování na stěžovatele, s kteroužto skutečností se žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivě vypořádal a vyložil, že u žalobce není dán žádný zákonný důvod podle § 91 zákona o azylu pro vyslovení překážky vycestování. Věc lze uzavřít tak, že krajský soud postupoval v daném případě správně, když žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl. Jelikož ani v řízení o kasační stížnosti nebylo prokázáno, že by se žalovaný v řízení o udělení azylu dopustil žalobcem namítaných procesních pochybení, není dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu